

WSOY

MARI
LUOMA

MYSTEERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS

MINTUN MAKUINEN MURHA

1

Suuret ja makeat kiitokset WSOY:n kirjallisuussäätiölle
kuvituksen apurahasta!

Teksti ja kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö
ISBN 978-951-0-50522-9
Painettu EU:ssa

MARI
LUOMA

MYSTEERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS
MINTUN MAKUINEN MURHA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Asuntola 1.

Itäsiipi

Koreilevan Kurjen päärakennus

Asuntola 2.

Puutarhavaaja

Asuntola 3.

PROLOGI

Keijut odottivat häntä. Ne kutsuivat pimeässä hänen nimeään, hän saattoi jo kuulla niiden heleän kuiskutuksen.

"Tule, Hanna. Tule leikkimään!"

Ehkä se oli vain mielikuvitusta, toiveajattelua. Mutta Hanna oli päättänyt uskoa keijujen olevan totta. Voi kuinka kauan hän oli odottanutkaan tätä yötä!

Vanhat portaat narisivat jalkojen alla, ilmassa oli tunkkainen tuoksu. Pölypallerot ja sahanpuru leijuivat hänen ympärillään. Uteliaisuus voitti kuitenkin pimeän aiheuttaman pelon. Hanna oli nyt yläkerrassa ja lähestyi kuun valaisemaa parveketta.

"Tännepäin, Hanna. Kiirehdi!"

Hän astui parvekkeelle. Sydän lepattaen hän tarttui sen kaiteeseen ja tuijotti kohti taivaan kattoa, tuhansia pieniä tähtiä ja terävää kuunsirppiä. Hän näkisi keijut minä hetkenä hyvänsä, ihan varmasti näkisi.

"Leikitään, Hanna. Leikitään!"

Tönäisy.

Lento halki ilman.

Osuma maahan.

Sitten kaikki oli hiljaista.

Keijut, viimeinenkin niistä, katosivat.

LUKU 1

Kuvittele pahin takapajula, jonka tiedät. Kuvittele seuraavaksi, että takapajulassa puhutaan ja pukeudutaan kuin sata vuotta sitten eikä siellä ole sallittua käyttää yhtäkään älylaitetta tai tehdä muutakaan älykästä. Viimeiseksi kuvittele, että takapajulassa ollaan tästä kaikesta vieläpä ylpeitä eikä sieltä pääse pois kuin kahden viikon lomalle kaksi kertaa vuodessa. Onneksi olkoon, kuvittelit juuri Koreilevan Kurjen tyttökoulun, 1800-luvulle jämähtäneen sisäoppilaitoksen! Minulle koulu ei kuitenkaan ole pelkkää kuvitelmaa, vaan

karua tosielämää.

Olen Olivia Corbin, maailman onnettomin 11-vuotias. Säälit minua varmasti kun kerron, että vanhempani kuolivat, kun olin vain neljän vanha, mutta älä siitä syystä vielä sääli. En nimittäin

muista vanhemmistani juuri mitään. Älä myöskään sääli minua sen takia, että kasvoin yhdeksänvuotiaaksi asti isosetäni luona, joka teki hyvin selväksi, että ei olisi kaivannut elämäänsä lasta.

”Avioliitto? Pyh! Kuka tarvitsee puolisoa ja lapsia, kun on antiikkia!” isosetä totesi usein. Arvaa, kuinka häntä kismitti se, että hänen tyhmä veljensä perusti perheen ja sai pojan joka sai tyttären ja sitten tämä tytär, eli minä, jouduin muuttamaan hänen luokseen jonkun typerän onnettomuuden vuoksi. Sentään isosedällä on paljon rahaa ja iso talo, joten emme juuri koskaan nähneet toisiamme. Alati vaihtuva palvelusväki ja kotiopettajat kasvattivat minua. Isosetä kuitenkin irtisanoi ihmisiä jatkuvasti pikku virheiden takia, ja viimeisinä vuosina en edes enää vaivautunut muistamaan keittäjien tai sisäköiden nimiä.

Tässä kohtaa voit alkaa sääliä minua. Nimittäin yhtenä päivänä isosetä luki sanomalehdestä jutun Koreilevasta Kurjesta, maan vanhimmosta tyttöjen sisäoppilaitoksesta. Lehtijutussa kerrottiin, että koulu painottaa opetuksessaan kurinalaisuutta ja sivistystä ja että suurin osa sen oppilaista pääsee maan parhaisiin yliopistoihin ja valmistuu lopulta lääkäreiksi, pankkiireiksi, tutkijoiksi tai vaikka psykologeiksi. Mutta isosetää ei kiinnostanut minun tulevaisuuteni tohtorina tai terapeutina. Hän halusi minut vain

lopullisesti pois kodistaan. Jo samana iltana olin matkalla tähän takapajulaan enkä ole sen jälkeen juuri poistunut täältä lähes kolmeen vuoteen.

Sekin minussa on säälettävää, että minulla ei ole koskaan ollut ainuttakaan ystävää. Joskus joku uusi oppilas hakeutuu seuraani ja meillä on melkein jopa kivaa yhdessä, kunnes toiset tytöt supattelevat tälle kaikki kamalat juorut minusta, ja jään taas yksin. En tiedä, miten ansaitsin huonon maineeni, mutta sillä voi olla jotain tekemistä sen kanssa, etten ennen Koreilevaa Kurkea ollut juuri viettänyt aikaa muiden ikäisteni lasten seurassa, ja saatoin sanoa jotain tyhmää tai noloa ensimmäisinä päivinäni täällä. En myöskään tuonut mukaanani leluja tai siistejä vaatteita, vaan läjän kirjoja. Enkä mitä tahansa kirjoja, vaan lähes kaikki kirjani ovat salapoliisikertomuksia.

”Kuka on Sherlock Holmes?” yksi tytöistä kysyi, kun näki maailman parhaimman salapoliisin nimen kirjani kannessa.

”Se on sellainen poliisi, joka tutkii kaikkia verisiä puukotuksia. Miten kukaan voi lukea jotain tuollaista, yäk!” toinen kiirehti virheellisesti vastaamaan ennen kuin sain edes suutani auki. Siitä lähtien olen ollut kummajainen joka lukee *murhakirjoja* ja joskus kuulin jonkun supattavan vierelläni *Murhatyttö*.

Murhatyttö liikanimenä on omiaan karkottamaan pois potentiaaliset kaverit, ja siksi toivoin ettei se jäisi pysyväksi. Viime tiistaista lähtien kuitenkin jokainen koulun oppilas on tiennyt erinomaisesti kenestä on kyse, kun puhutaan Murhatyttöstä. Tämä siksi, että kolmetoistavuotias oppilas Tia Martins löytyi kuolleena pääarakennuksen portaikosta.

Koska portaat ovat eteishallissa heti ulko-oven jälkeen, hänen elottoman ruumiinsa olisi löytänyt joka tapauksessa kuka tahansa, joka kävelisi aamulla ensimmäisenä sisään kouluun. Se olisi voinut olla kuka tahansa, mutta nyt se satuin tietysti olemaan minä.

LUKU 2

Tuosta onnettomasta päivästä, kun löysin Tian ruumiin, on kulunut nyt kolme päivää.

Ehdin juuri ja juuri tajuta, että hän oli kuollut, kun toiset oppilaat kävelivät kouluun sisälle ja takanani seisova tyttö alkoi kirkua. Sen jälkeen joka puolella juoksi ja säntäili ihmisiä, kuului huutoa ja itkua. Joku pyörtyi ja joku toinen oksensi. Kiljunta vaihtui poliisiautojen sireeneihin ja pian istuin rehtori Johanssonin kansliassa konstaapeli Benjamin Liuta vastapäätä.

Herra Liu oli pitkä, tummasilmäinen mies, jonka kulmikkaita kasvoja koristi punainen kapea arpi vasemman silmän vieressä. Jokin hänen olemuksessaan kieli siitä, että hän oli nähnyt ja kokenut paljon enemmän kuin monet muut hyvämaineisen pikkukaupungin poliisit.

”Kerro kaikki, ihan alusta asti”, konstaapeli Liu pyysi minua hyytävällä äänellä.

Minähän kerroin. Meillä on aina aamuhartaus pää-rakennuksessa päivän avaukseksi, ja ulko-ovi oli tavan mukaisesti raollaan, kun astuin sisälle. Eteishallin portaat ovat heti oven edessä ja näin jonkun makaavan alimmalla askelmalla. Tunnistin tytön aika nopeasti Tiaksi ja luulin hänen nukkuvan. Hän oli sikiöasennossa kasvot minusta poispäin. Tian tukka näytti takkuiselta ja likaiselta. Kyykistyin ja yritin herätellä häntä.

Ensimmäisenä havaitsin pistävän hajun, Tia tuoksui yhä vahvasti minttukarkeilta, niin kuin aina. Sitten huomasin, että käteeni jäi hänen olkapäästään punainen tahra ja tajusin, että hänen hiuksensa olivat tahmeat verestä.

Minun olisi kai pitänyt pyörtyä tai kirkua, jotta olisin vaikuttanut normaalilta. En tehnyt kumpaakaan. Olin ehkä shokissa, mutta mieleeni tulvi sekunneissa tuhansia kysymyksiä ja järkeilin niihin vastauksia ihan yhtä nopeasti.

Olisiko Tia voinut kaatua portaissa, lyödä päänsä ja kuolla? Ei, tällainen vamma ei synny pelkästä kompastumisesta. Sitä paitsi, jos Tia olisi kuollut portaissa, hänen ympärillään olisi ollut valtava verilammikko, mutta portaat olivat siistit. Hänen asentonsa ei myöskään käynyt kaatumisteorian kanssa yksiin. Ehkäpä Tia oli lyönyt päänsä muualla,

hoiperrellut portaikkoon ja pyörtynyt askelmalle? Ei, ei tietenkään. Missään ei näkynyt verivanaa, ja oppilailla ei ole pääsyä päärakennukseen ennen aamuseitsemää ja kello oli vasta kymmentä yli. Tia oli selvästikin ollut kuolleen kauemmin kuin vain kymmenisen minuuttia.

Yritin kääntää Tiaa, jotta olisin voinut nähdä tarkemmin mikä todella tappoi hänet, mutta silloin toiset oppilaat saapuivat paikalle.

Konstaapeli Liu oli kuunnellut kertomukseni kärsivällisesti hiljaa, mutten paljastanut hänelle yrittäneeni selvittää Tian kuolinsyytä. Sanoin vain, että olin halunnut nähdä tarkemmin, olisiko hän sittenkin vielä elossa.

”Et siis nähnyt ketään muuta eteishallissa?”

”Ei, en nähnyt”, vastasin konstaapelin ainoaan kysymykseen ja kuulustelu päättyi siihen. Sain luvan poistua rehtorin kansliasta ja joku toinen tyttö, yksi kirkujista, pyydettiin sisälle. Kävellessäni käytävää pitkin tunsin muiden katseet niskassani ja kuulin luokkatoverieni supattelevan:

”Ehkä Murhatyttö kyllästyi viimeinkin lukemaan murhakirjoja ja päätti murhata jonkun ihan oikeasti.”

On onni onnettomuudessa, että toiset tytöt eivät koskaan saa tietää minun löytäneen toisen ruumiin tästä koulusta jo paljon aikaisemmin. Silloin olisin, noh, vaikkapa *Tuplamurhatyttö*.

LUKU 3

”Tänne tulee joku etsivä huomenna!” Anette, meidän luokan juorukello kaakatti juostessaan sisälle kemianluokkaan. Kaikki tytöt kerääntyivät yhdeksi isoksi kikatuspäryksi ja rukoilivat Anettea kertomaan lisää. Inhottaa myöntää, mutta tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun toivoin, että voisin olla osa tuota turhanpäiväistä juoruilua. Olin halunnut kuulla juorut silloin, kun aiheena oli rehtori Johanssonin epäonnistunut permanentti ja silloin, kun huhuttiin keittäjän käyttävän rotanlihaa pihveissä hampurilaispäivinä. Ne vasta olivat turhanpäiväisiä aiheita, mutta nyt juoruttiin etsivästä! Meidän koululle oli tulossa ihan oikea etsivä.

Yritin nojailla huomaamattomasti eteenpäin pulpetisani, jotta kuulisin lisää. Erotin seuraavia lauseita kikatuspilven keskeltä:

”Tuleeko se etsivä Taskuvarkaan takia?”

”Onkohan se yhtä komea kuin se aikaisempi poliisi?”

”Kuulusteleeko se meitä kaikkia?”

”Ainakin se kuulustelelee *Murhatyttöä*.”

Viimeisen lauseen jälkeen kaikki kääntyivät katsomaan minua kuin olisin pukeutunut paidan väärin päin päälle tai laittanut kengät käsiini hanskojen sijaan. Irvistin heille ja nostin harkitusti yhden tietyn sormeni pystyyn. Ele sai aikaan paheksuvaa tuhahtelua hienohelmoilta. Silloin opettaja Sullivan onneksi saapui luokkaan ja käski muiden palata paikoilleen. Vaikka kikatuspilvi hajaantui, kuulin silti tyttöjen jatkavan kuiskuttelua:

”Ehkä Murhatyttö tappoi Taskuvarkaan.”

”Toivottavasti ne pidättää sen.”

”Päästäisiin eroon tuosta friikistä.”

”Se kuulemma koski siihen ruumiiseen, tosi inhottavaa!”

Piinaava kemiantunti päättyi kestätyään ikuisuuden ja ryntäsin ulos pääarakennuksesta asuntolaan niin nopeasti kuin vain jaloistani pääsin. Tuskin muut oikeasti uskoivat, että olisin tappanut Tian, mutta juoru oli liian herkullinen. Kukaan ei voinut vastustaa kiusausta paisutella ja levitellä sitä. En olisi koskaan uskonut kaipaavani niitä vuosia, kun olin muiden silmissä vain yhdentekevä friikki enkä murhaaja.

Päästyäni huoneeseeni puin koulupuvun tilalle nopeasti arkivaatteeni. Hame vaihtui shortseihin ja valkoinen kaulus-

paita neuletakkeineen sai väistyä mustan puuvillapaidan tieltä, mutta en löytänyt toisia sukkiani mistään. Hieman arvelutti lähteä liikkeelle koulupukuni valkoisilla polvisukilla, eritoten kun ilmassa oli sateen tuoksu, mutta minulla ei ollut paljon aikaa.

Varikset olivat jo nälkäisiä.

Olin tapani mukaan piilottanut viipaleen leipää lounastunnilla koululaukkuuni ja siirsin leivän murusineen shortsieni taskuun. Livahdin asuntolasta ulos ja kirmasin takapihan poikki takaisin kohti päärakennusta, kohti kiellettyä itäsiipeä. Koreilevan Kurjen päärakennus on monikerroksinen kartano, jossa on ihan mahdottoman monta eri osiota. Itäsiipi on ollut ”remontissa” useamman vuoden, alkaen jo kauan ennen kuin minä edes tulin tähän kouluun. Itäsiipi on kuitenkin jätetty täysin oman onnensa nojaan ja tämän uskottiin johtaneen erääseen kauheaan tragediaan vain muutama kuukausi sitten. Itäsiivestä on tullut kaikkien kummitustarinoiden tapahtumapaikka, koko koulun pimein nurkka, jonne kukaan ei koskaan uskalla mennä.

Ei siis kukaan muu paitsi minä. Hylätty itäsiipi on oma salainen piilopaikkani.

Reitti salaiseen tukikohtaani ei ole helppo. Oikean remontoinnin sijaan alue on vain teipattu täyteen varoituskylttejä ja alakerran ikkunat ja ovet on naulattu kiinni.

Joudun kiipeilemään hämähäkin tavoin seinää pitkin yläkerran avoimelle ikkunalle päästäkseni sisälle. Viereisen tammen oksat ja seinästä ulkonevat naulat toimivat askelminani. Ensimmäisten kiipeilykertojen aikana sain tikkuja käsiini, mutta lähes päivittäisten käyntieni myötä olen tullut ketteräksi ja oppinut turvallisen reitin ylös.

Vaikka en usko kenenkään muun koskaan vierailevan itäsiivessä, olen piilottanut tavarani huolellisesti nurkkiin vanhojen lakanoiden ja muovipussien alle. Kaikki salapoliiisikirjani ovat täällä, samoin piirustusvälineeni. Luen kirjoja ja kuvitan niistä kohtauksia. Toiset tytöt eivät saa ikinä tietää tästä, siksi en voi säilyttää mitään huoneesani. En edes halua kuvitella, miten huonetoimerini Linda ystävineen levittelisi piirroksiani ympäri koulun käytäviä ja olisin Murhatytön lisäksi vieläpä *Murhasarjishörtti*.

Vielä pahempaa olisi, jos he löytäisivät muistiinpanoni, joiden avulla yritin selvittää Tian murhaa. Avasin pahvirasian, jonne olin säilönyt kouluvihoista revittyjä sivuja täynnä eri teorioita siitä, kuka olisi voinut haluta tappaa kolmetoistavuotiaan tytön koulussamme. Selailin kirjoituksiani virkistääkseni muistiani, mutta olin umpikujassa. Tian kuolema ei käynyt järkeen.

Kuten jo kerroinkin, Tian oli täytynyt olla kuolleena jo useita tunteja ennen kuin minä löysin hänet. Kuulin,

"Varikset olivat jo nälkäisiä."

kuinka hänen huonetoverinsa itki poliiseille ruumiin löydyttyä, että Tia oli kyllä palannut asuntolaan koulun jälkeen, mutta lähtenyt taas illalla ulos eikä koskaan palannut. Hän siis kuoli yöllä.

Tiesin, että rehtori Johansson, hänen sihteerinsä, keittäjä ja siivooja sekä joskus osa opettajista tuli koululle jo lähes tuntia aikaisemmin ennen kuin me oppilaat saavuimme aamuhartauteen. Jos Tian ruumis olisi ollut silloin portaikossa, he eivät olisi voineet olla huomaamatta sitä. Koska verta ei ollut muualla kuin Tiassa itsessään, jonkun oli täytynyt tappaa hänet toisaalla ja siirtää ruumis portaikoon aamulla sen jälkeen, kun henkilökunta oli ehtinyt sisälle, mutta ennen kuin me oppilaat tulimme paikalle.

Miksi tappaa Tia ja tuoda ruumis sitten paikkaan, josta kuka tahansa löytäisi sen varmasti?

Kraaaaak!

Ajatukseni katkesi, kun hiilenmusta lintu lehahti ohitseni ja laskeutui sitten jalkojeni juureen kärkekymään leipää shortsieni taskuista. Olinpa typerä, varistenhan takia minä olin tänne tänään tullutkin.

Linnut ovat rakentaneet pesiään kattopalkkeihin siitä lähtien, kun löysin tämän paikan ja aloin ruokkia niitä. Pikimustat raakkujat eivät ehkä ole oikeita ystäviä, mutta ne eivät tuomitse luku- ja piirustusharrastustani. Kakkia ne

tosin voisivat muualle. Muutoin varikset ovat kyllä todella älykkäitä. Joskus haluan uskoa itsekin olevani muita teräväpäisempi, vaikka saankin vain välttäviä arvosanoja. Koulun oppiaineet eivät mielestäni mittaa todellista älykkyyttä.

Mitä hyötyä on osata laskukaavoja silloin, kun pitää tietää minne paeta kiusaajia.

Miksi pitäisi osata kielioppia, kun oikeassa elämässä on paljon tärkeämpää tietää, kuka salaa ja mitä.

Mitä tekemistä koululla on minkään kanssa, kun pitäisi osata ratkaista murha?

Kuulin ulkoa vaimean jyrähdyksen. Ukkonen teki tuloaan, joten minun oli aika lähteä. Keräsin muistiinpanot takaisin laatikkoon ja murustelin leivän variksille. Samalla kun ne saapuivat aterioimaan, minä valmistauduin kiipeämään takaisin alas. Tihkuttava sade oli jo alkanut ja hypäsin seinältä maahan liian aikaisin. Mätkähdin polvilleni ruohikkoon, mutta onneksi ainoa vahinko sattui valkoisille sukille: nyt niissä oli räikeän vihreät tahrat nurmesta. En voinut muuta kuin toivoa, että koulupuvun hame olisi riittävän pitkä peittämään likatahrat pyykkipäivään asti ja pinkaisin juoksuun kohti asuntolaa. Olin jo puolimatassa Koreilevan Kurjen jalkapallokentän kokoista takapihaa, kun kuulin jonkun huutavan:

”Ho-hoi, lapsi! Odotas vähän!”

Olivia on saanut Koreilevan Kurjen
tyttökoulussa liikanimen Murhatyttö,
koska hän rakastaa dekkariklassikoita.
Kun sisäoppilaitoksessa tapahtuu oikea
murha, tutkimuksia saapuu hoitamaan
julkkisetsivä Isac Icarus. Olivia näkee
ensi silmäyksellä, että Icarus on pelkkä
keikari ja tyhjäntoimittaja – ja päättää
ratkaista tapauksen itse.

Jokaisella opettajalla tuntuu olevan
salattavaa. Johtolankoja tahoillaan
nuuskiessaan Olivia ja Icarus löytävät
myös toisistaan yllättäviä yhtäläisyyksiä.
Voisiko II-vuotiaan Olivian ja itseään
täynnä olevan etsivän yhteistyö olla
mahdollista?

*Mysterimestarit Olivia & Icarus on uusi yli
kymmenvuotiaille suunnattu dekkari-
sarja, joka henkii vanhojen etsivä-
klassikoiden Poirot'n ja Sherlock
Holmesin tunnelmaa.*

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-50522-9